

Het verdrongen verhaal van een Vlaamse Waal

Het verdrongen verhaal van een Vlaamse Waal

John Vandekerckhove

2018

Beefcake Publishing

In tegenstelling tot de vaderfiguur in dit boek, was mijn pa een warme, goedhartige en fijne mens. *An honourable man*, zou Ignace zeggen. Dit ‘verdrongen verhaal’ is opgedragen aan hem, aan zijn familie en schoonfamilie, inclusief aangetrouwen, ongetrouwen, minnaars, minnaressen en exen. En vooral aan zijn schoondochter, haar (schoon)kinderen en haar (toekomstige) kleinkind(eren).

Elke vorm van gelijkenis tussen dit boek en de familieleden berust op puur toeval. Meestal toch.

DEEL I:

DE VERLEDEN TIJDGEEST

LEEG

Mijn verhaal is de moeite niet waard om te vertellen, laat staan om te lezen. Het is een kroniek over mij, mijn familie en mijn onbereikbare geliefde die leeft aan de andere kant van het land. Het is het verhaal van een leven vol verdringing, met herinneringen die gestopt zijn, bijna dertig jaar geleden. Een vertelling over een mensenleven vol van leegte en leegheid. Een relaas dat ophoudt op mijn achttien jaar. Want dan ben ik gestorven. Alleen mijn lichaam is nog lange tijd blijven leven. Helaas.

MIJN EERSTE JAREN AAN ZEE

Ik ben geboren vlak bij Nieuwpoort aan zee – ik ben dus een West-Vlaming – maar ik ben grotendeels opgegroeid in de slums van de Waalse Borinage. Deze wonderlijke combinatie verschaft me het uitzonderlijke en aangename recht om schunnig en onbeleefd te zijn, waar en wanneer ik maar wil.

Mijn grootvader – ik noemde hem ‘Pey’ – had zich dat recht ook toegeëigend en hij heeft er vaak en met volle teugen van genoten. De herinnering aan deze man blijft levendig, uitermate plastisch en bijna heroïsch. Ook mijn grootmoeder is in mijn memories blijven hangen, als een corpulente, maar energieke vrouw die altijd honger had en nooit in haar leven een mop begrepen heeft, behalve één keer. Dat is voor straks.

Het interbellum. Zelfs al zou ik dat woord niet nodig hebben in mijn verhaal, toch zou ik het gebruiken. Omdat het zo’n mooi woord is. Zo perfect, zo welluidend en zo illustratief. Een woord om in te kaderen. Het is de periode tussen de twee wereldoorlogen; het omgekeerde tijdperk waarin Vlaanderen verdronk in lokale armoede en Wallonië verdronk in de aantrekkelijke rijkdom van haar bodem. Op deze bodem groeiden vruchtbare gewassen en eronder bevond zich een onuitputtelijke voorraad steenkool. Wallonië betekende werk en Pey wist dat, want hij kwam er geregeld. Hij was overtuigd communist en alcoholminnaar; een ideale combinatie.

Een van de beste vrienden van mijn grootvader was een visser. Zijn naam was Prosper Sauvagin en hij zal het nooit weten, maar zijn kleindochter is en blijft de belangrijkste persoon in mijn leven, dat grotendeels bestaan heeft uit verlangen naar haar.